

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci **žalobce: M. D.**, státní příslušník Ukrajiny, bytem x, zastoupen JUDr. Markem Janstou, advokátem se sídlem nám. Míru 14, Mladá Boleslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, č. j. OAM-585/ZA-ZA14-ZA14-2014,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá jeho nezákonnost. Tu spatřuje v nesprávném posouzení věci žalovaným, který nevzal v úvahu skutečnost důvodné a vážné

obavy z ohrožení života a lidské důstojnosti žadatele v souvislosti s existujícím vnitřním ozbrojeným konfliktem, jež na území Ukrajiny probíhá. Žalobce je civilní osobou, jež je bezprostředně ohrožena svévolným násilím. Na české úřady se obrátil s žádostí o mezinárodní ochranu, neboť na Ukrajině již déle než jeden rok probíhá válečný konflikt a žadatel byl povolán k vojenské službě. Žalobce ovšem odmítá v tomto konfliktu bojovat, neboť se obává ztráty života a navíc považuje vzniklou politickou situaci a důvody vedení válečného konfliktu za sporné a nepřehledné. Na základě toho považuje žalobce svoji žádost za oprávněnou. Závěry a názory žalovaného vyjádřené v rozhodnutí, jsou podle žalobce zavádějící a nekorespondují s realitou dnešní Ukrajiny. V oblasti jihovýchodní Ukrajiny již více než rok existuje válečný konflikt, ve kterém zahynulo již několik desítek tisíc tamních obyvatel. Žalobce vzhledem ke svému výše nastíněnému postoji odmítl účast v tomto ozbrojeném konfliktu, nepřevzal povolávací rozkaz, za což mu v případě návratu do země původu hrozí trestní stíhání. Žadatel má v České republice rodinné zázemí – trvale zde žije jeho matka a sestra, neměl tedy nikdy v úmyslu požívat sociální dávky či jiné benefity poskytované českým státním občanům. Prostředky na živobytí, bydlení a případně i lékařské ošetření by mu jeho příbuzné zajistily.

Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby. Trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. V průběhu řízení bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je špatná bezpečnostní situace na Ukrajině a obava z nutnosti nástupu do ozbrojených sil. Dalším důvodem je snaha zůstat v České republice s matkou a sestrou. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, ne však před všemi negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Branná povinnost takovým důvodem není, naopak ji i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence) považuje za základní povinnost občana státu. Stejně tak nelze za pronásledování či vážnou újmu považovat případný postih v případě odeprání výkonu této povinnosti.

Co se týče samotné bezpečnostní situace v zemi žalobcova původu, žalovaný namítá, že ji vyhodnotil způsobem odpovídajícím dostupným informacím, jež jsou vzhledem k situaci na Ukrajině přiměřeně aktuální. Zhoršená situace panuje pouze na jihovýchodě země, situace na západě a ve středu země je klidná. Místo žalobcova posledního bydliště, obec M. ve Lvovské oblasti, která je od Luhanské a Doněcké oblasti značně vzdálená. Žalobcův život ani zdraví nejsou tedy ohroženy. Obyvatelstvo na Ukrajině se navíc může volně přemisťovat, žalobce by tudíž mohl využít ochrany v jakékoliv jiné části země. V případě návratu by žalobce byl stížen stejnými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje v zemi jako většina obyvatel regionu.

Skutečnost, že na území České republiky trvale žije matka a sestra žalobce není důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Jak vyjádřil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 23. 11. 2003, sp. zn. 5 Azs 46/2008, je třeba řešit tyto situace dle zákona č. 326/1999 Sb, o pobytu cizinců. Ten ostatně má na rozdíl od zákona o azylu sloužit k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 6. 11. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem. Na Ukrajině žil v obci M. ve Lvovské oblasti, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Nemá nárok na starobní důchod ani jinou sociální dávku. Jeho zdravotní stav je dobrý. V Čechách je již po několikáté, mezi lety 2005 až 2009 zde pracoval, v roce 2014 přicestoval zařídit pohřeb otce, který v České republice před smrtí dlouhodobě žil. V České republice dále žije žalobcova matka a sestra.

Matka se vdala za českého občana, ten si pak žalobcovu sestru osvojil. Na Ukrajině zůstala žalobcova manželka s dvěma dcerami, jedna z nich je nevlastní. Rád by je přivezl do České republiky. Žalobcova dcera je často nemocná a ukrajinští lékaři ji nejsou schopni vyléčit. Žalobce má na Ukrajině ještě bratra, který byl v červenci 2014 odveden do armády. Bylo mu řečeno, že je to jen na měsíc a pokud nenastoupí, tak mu hrozí 3-5 let vězení. Následně byl poslán do Záporoží a od té doby o něm žalobce nemá žádné zprávy. Žalobce opustil svoji vlast, protože se obával, že by byl nucen také narukovat. Na místo žalobcova hlášeného pobytu na Ukrajině několikrát přišli lidé s povolávacím rozkazem, on tam však nebydlí, a tak jej nepřevzal. Na Ukrajinu se vrátit nechce, právě kvůli obavám z branné povinnosti. Má manželku a děti, o které by se neměl kdo postarat v případě, že by padl.

V průběhu pohovoru žalobce doplnil, že o mezinárodní ochranu požádal, aby zde mohl zůstat poté, co mu skončilo vízum. Manžel žalobcovy matky ho chtěl osvojit, ale nevyšlo to, tak mu nezbyla jiná možnost než požádat o mezinárodní ochranu. Opět uvedl, že vlast opustil kvůli obavám z nutnosti nastoupit vojenskou službu. Bojí se, že by byl poslán na východ, kam již poslali mnoho mužů ze západu Ukrajiny. Mnoho z nich tam zemřelo. Jemu byl už opakovaně doručován povolávací rozkaz, on ho však nikdy nepřevzal.

Podle správního spisu pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí Informace z Cizineckého informačního systému týkající se žalobcovy matky, Výroční zprávu Freedom House z ledna 2014, Výroční zprávu Human rights watch ze dne 21. 1. 2014, zprávu CRS pro Kongres USA ze dne 24. 3. 2014, zprávu Evropské komise ze dne 27. 3. 2014, informace OBSE ze dne 23. 4. 2014, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 7. 2014, zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2014, informace zastupitelského úřadu Kyjev ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, a ze dne 26. 5. 2014, č. j. 437/2014-KIEV, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP, ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, a několik výpisů z Infobanky ČTK z nichž nejnovější je datován 9. 10. 2014.

Žalobce si pořídil kopie shromážděných podkladů a sdělil, že se k nim vyjádří do deseti dnů. Dne 6. 3. 2015 pak byl žalovanému doručen přípis žalobce, jímž se tento vyjadřoval k otázkám, jež byly součástí informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. MV-36321-3/AOM-2014.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 12. 11. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně brojí proti nesprávnému posouzení situace na Ukrajině a obává se ohrožení své osoby svévolným násilím v prostředí vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.

Jak je uvedeno výše, žalovaný za účelem řádného zjištění skutkových okolností žalobcova případu shromáždil řadu důkazních materiálů. Z těchto podkladů vyplývá, že hrozba zásahu ze strany vládních či separatistických ozbrojených složek nehrozí na celém území Ukrajiny, ale týká se pouze určitých problematických částí (zejm. na východě země). V ostatních částech země nebezpečí ozbrojeného konfliktu nehrozí. Objektivně přitom není vzhledem k rozloze území Ukrajiny vyloučen přesun z nepokojných oblastí do oblastí konfliktem zcela nezasažených. Za vážnou újmu spočívající v ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu přitom nelze považovat situaci, pokud se místům ohroženým či postiženým ozbrojeným konfliktem lze vyhnout v rámci vnitrostátního přesunu

Je tedy zřejmé, že Ukrajina se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenacházela ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Ač žalobce na riziko svévolného násilí v žalobě upozornil, učinil tak velmi obecně, aniž by tuto námitku podložil jakýmkoliv věcnými argumenty. Ani před soudem ani v průběhu správního řízení netvrdil, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce pochází z poměrně bezpečné části Ukrajiny, má tam manželku i děti. Mohl by se tedy do tohoto místa vrátit, aniž by byl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí než ostatní občané Ukrajiny. Žalovaný tedy správně dovodil, že situace na Ukrajině neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobce dále namítal svou nucenou účast v ozbrojených silách. K otázce, do jaké míry je obava žadatele o mezinárodní ochranu z povinnosti nastoupit vojenskou službu a z nasazení do válečného konfliktu relevantní z pohledu jednotlivých forem mezinárodní ochrany, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, a to právě ve vztahu k situaci na Ukrajině. V uvedeném rozhodnutí navázal především na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015 ve věci *Andre Lawrence*

Shepherd (C-472/13). Soud při posouzení této žaloby vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, resp. Soudního dvora Evropské unie, s nimiž se ztotožnil a neshledal důvod odklonit se od nich.

Jak soud již opakovaně ve své rozhodovací praxi uvedl, branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. V době ozbrojeného konfliktu, do něhož je tento stát zavlečen, resp. hrozby konfliktu je tato povinnost ještě významnější a naléhavější. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost, je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří, bez relevantního důvodu odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu.

Z pohledu aplikace § 12 zákona o azylu je rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu má odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem pronásledování je definován v § 2 odst. 8 zákona o azylu jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Uvedené ustanovení je transpozicí čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a musí být vykládáno v jejím světle. Dle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 (tj. zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech, vážný nepolitický zločin, čin, který je v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN).

Jinými slovy řečeno, mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit osobě, jestliže se odůvodněně obává, že by mohla být trestně stíhána nebo by jí byl uložen trest z důvodu, že odepře výkon vojenské služby za konfliktu. To ovšem pouze za omezující podmínky, že při výkonu vojenské služby by docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti. Trestní stíhání v případě odepření vojenské služby za konfliktu, při němž k uvedeným z pohledu mezinárodního práva protiprávním jevům nedochází, nepředstavuje akt pronásledování, a tedy důvod pro udělení azylu. Naopak je zcela legitimní, aby stát, jenž se nachází v konfliktu, vynucoval plnění branné povinnosti a nařízené mobilizace i prostředky trestního práva.

Z výše uvedených zpráv (zejména ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19. 9. 2014) o charakteru bojových operací a podmínek, které je doprovází, vyplývá, že ojediněle dochází na obou stranách konfliktu k excesům. Na druhou stranu jsou opakovaně vyhlášována příměří a konflikt je tlumen diplomatickou cestou. Z veřejně dostupných informací je známo, že ačkoliv Ukrajina není smluvním státem Statutu Mezinárodního trestního soudu, učinila dne 17. 4. 2014 a 8. 9. 2015

dvě prohlášení ve smyslu čl. 12 odst. 3 Statutu Mezinárodního trestního soudu, v jejichž důsledku byla tomuto soudu přiznána pravomoc vyšetřovat a stíhat zločiny, k nimž na území Ukrajiny došlo po 21. 11. 2013 (<https://www.icc-cpi.int/ukraine>). Ze shromážděných zpráv pak vyplývá, že vojenské státní zastupitelství stíhá trestné činy, jichž se dopustili příslušníci vojenských jednotek, a že zrušení trestní odpovědnosti za činy spáchané na území Luhanské a Doněcké lidové republiky se nevztahuje na ty nejvážnější trestné činy. Z toho tedy plyne, že Ukrajina jakožto jedna ze stran ozbrojeného konfliktu je připravena stíhat i případné válečné zločiny a zločiny proti lidskosti, resp. umožnit jejich stíhání Mezinárodním trestním soudem. Je tedy málo pravděpodobné, že by žalobce mohl být v rámci zapojení do bojových operací veden ke spáchání takových zločinů. Za této situace pak bylo na žalobci, aby s dostatečnou přesvědčivostí prokázal, že jednotka, ke které patří (resp. v níž má vykonávat vojenskou službu), provádí nebo v minulosti prováděla operace, které jí byly přiděleny, za takových podmínek, že je vysoce pravděpodobné spáchání činů, jejichž povaha odpovídá činům dle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice (viz rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci Shepherd, body 42 a 43). Ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by všechny vojenské jednotky byly nasazeny do ozbrojeného konfliktu a že by všechny vojenské jednotky páchaly válečné zločiny či zločiny proti lidskosti. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, v jaké vojenské jednotce bude vykonávat vojenskou službu, že se tato vojenská jednotka bezprostředně podílí na bojových operacích na východě Ukrajiny a že v této jednotce v minulosti došlo ke spáchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti (nebo je na základě známých skutečností pravděpodobné, že k tomu dojde v budoucnu). Žalobce nicméně ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti (ve výše uvedeném smyslu), natož aby je prokázal, pouze obecně uvedl, že hrozí, že bude povolán k výkonu vojenské služby. Z této skutečnosti ovšem nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že žalobce bude nucen podílet se při výkonu vojenské služby na páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti. Případný trest, který žalobci hrozí za nenastoupení vojenské služby, tak nelze objektivně považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 ve spojení s § 12 zákona o azylu, interpretovaných ve světle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice. Ani tento žalobní bod není důvodný.

Žalobce také v žalobě zmínil, že má v České republice trvalé zázemí, neboť zde trvale žije jeho matka a sestra. Byť to sám žalobce neučinil, bylo by možné tuto zmínku posoudit jako námitku směřující do aplikace § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy tvrzení o rozpor svého vycestování žalobce s mezinárodními závazky České republik (práva na rodinný a soukromý život zaručeného čl. 8 Úmluvy). Jelikož ale ze správního spisu plyne, že na území Ukrajiny má žalobce manželku a dvě dcery, lze konstatovat, že soukromý a rodinný život žalobce se odehrává na Ukrajině. Soud se proto dále problematikou práva na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy podrobněji nezabýval.

Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praze dne 30. září 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová